

VI.

МАЛКІЙТЪ ПЕТКО.

Сивата бѣше млада, хубава и яка. Тя носеше безъ голѣмо усиліе двойныйтъ си товаръ, свиваше ушитѣ, ядеше юздѣтъ си, като една горделива и распалена кобыла дѣто бѣше тя. Като минуваше предъ дългѣтъ ливадѣ, тя съзрѣ майкѣ си, която ся казваше старата *Сива*, както тя новата *Сива*, и изцвили въ знакъ на сбогомъ. Старата *Сива* ся приближи до плетѣтъ като раздрѣнка желѣзата и обковытъ си, и поиска да прескокне плетѣтъ на ливадѣтъ за да придружи дѣщерѣ си; послѣ обаче, като ѣ видѣ чи тя удвои бѣрзинѣтъ си, исцвили и тя отъ своѣхъ странѣ, и остана умысленна, безпокойна, съ носѣ обѣрнатѣ къмъ вѣтрѣтъ, съ уста пълни съ треви, които тя не мыслеше вече да изяде.

— Това бѣдно животно всякога познава рожбѣтъ си, казѣ Германѣ съ намѣреніе да поуѣвши и поразвлече малко Маріѣкѣ. Това ми наумѣва чи азъ не цѣлунахъ малкѣйтѣ Петко преди да трѣгна. Немирното дѣте го нѣмаше тамъ! искаше, снощи, да мя склони да му ся обѣщая чи ще го зема съ себе си, и плака до единѣ часѣ въ леглото си. Тѣзи сутринѣ еще опитася всякояче да мя убѣди. О, колко искусно е и мързеливо! но когато видѣ чи не можѣ да мя убѣди да